

[Knud Jespersen.]

punkt, hvor de forhøjede momsens — at man fjernede momsens på fødevarer og byggematerialer, medicin, eller at man lavede en generel sænkning, og derfor støttede vi det også. Vi var imod tvangsopsparingen for et par år siden. Da var socialdemokratiet for, og da socialdemokratiet kom og foreslog, at man skulle ophæve tvangsopsparingen, stemte kommunisterne også derfor.

Men vi var og er imod, at man begunstiger storkapitalen, sådan som man har gjort. Vi var og er imod, at man faktisk som grundlag for et sådant forlig lægger venstres kongstanker, og at venstres kongstanker skal blive det elementære i en sådan linje. Det var vi imod, og tiden vil vise, at vi får ret, ligesom den vil vise, at hvis der var noget, der var fjendsk over for beskæftigelsen, var det at lave de mange begunstigelser, som man gør, i selve forliget.

Vi har jo tidligere peget på, hvad vi synes man skulle gøre i forbindelse med udenrigspolitikken, og jeg vil sige to ord omkring statsministerens bemærkninger herom.

Jeg er enig i, hvad der er sagt om Spanien af statsministeren både ved denne lejlighed og uden for dette hus. Jeg er meget enig i, at man bør foretage denne fordømmelse og være solidarisk over for Francofascismens ofre. Derimod er jeg knap så enig i den bedømmelse, der kom til udtryk omkring Portugal. Da statsministeren ikke som statsminister, men som partiformand besøgte Portugal, blev han inviteret af venstreorienterede og af kommunisterne, hvor de ville have forklaret, hvordan de så på situationen. Han kunne i det mindste have hørt, hvad de havde at sige. Det havde statsministeren ikke tid til, og nu er det altså blevet til, at det parti, man den ene dag fortæller kun har 12 pct. af stemmerne, den anden dag truede med at lave diktatur i Portugal. Jeg synes, vi skal følge udviklingen i Portugal med meget stor opmærksomhed, men jeg synes også, man skal være varsom med at træffe forhastede bedømmelser omkring udviklingen i dette land.

Hvad angår NATO og fællesmarkedet, er det jo bekræftet endnu en gang, at det skulle være hovedpillerne i udenrigspolitikken, og det er det jo ulykkeligvis også blevet. Jeg behøver vist ikke at sige, hvordan vores forhold er til NATO og til fællesmarkedet.

NATO har på 26 år kostet os over 40.000 mill. kr.; i en forsamling, der taler om at spare på lønninger og sociale udgifter, på uddannelsesudgifter, har man altså brugt mere end 40.000 mill. kr. på oprustning.

Fællesmarkedet har ikke gavnet, men skadet os, og man siger udtrykkeligt, at det hænger sammen med, at det ikke er bragt til at fungere. Nej, det, vi skal have fat i, er, at hvis Danmark skal ud af den situation, hvor vi befinder os, at vi ikke skal ligge i krisens stormomsuste magnetfelt hele tiden, så må vi have en selvstændig holdning både udenrigspolitisk, militærpolitisk og i forhold til handelen. Danmark skal ikke i venteværelse og afvente, hvad de andre måtte ville kunne finde på at gøre.

Ud fra det vil kommunisterne også i denne samling stille forslag om, hvordan vi forestiller os Danmark skal være, forslag om forhøjelse af folkepensionen og sænkning af aldersgrænsen, om bedring i de unges uddannelsesvilkår, om bedre social sikkerhed og fuld erstatning, hvis man fratages retten til at arbejde, om sikkerhed mod overgreb på arbejdspladserne gennem virkelig demokratisk medbestemmelsesret, og så vil vi naturligvis også prøve at sætte ind for en reform, der forhindrer disse værdistigninger på jorden i at forvandle sig til spekulation, stigninger, som belånes og dermed endnu en gang belaster det danske folk.

Vi vil også have fat i skattepolitikken, men ikke på den måde, som forligspartierne vil. Vi vil have fat i de ubeskattede midler, som jo efter de bedste beregninger beløber sig til omkring 19.000 mill. kr. i indeværende år. Bare at få fat i det halve af disse 19.000 mill. kr. ville betyde, at man kunne fjerne enhver form for beskatning af folkepensionerne, enhver form for beskatning af de lavest lønnede, og sikre, at man kunne tjene 40.000 kr. uden at svare skat til staten. Det er altså en anden byrdefordeling. Her behøver man ikke at afvente hverken konjunkturomsving eller andet, her kan man simpelt hen gribe ind aldeles omgående.

Mange andre ting kunne man tage fat i; spørgsmålet om hele arbejdsrets- og arbejdsmarkedslovgivningen kommer vi jo til at diskutere for at sikre den mest fornødne frihed for de arbejdende mennesker i dette land, fordi det er dem, der skaber værdierne.

Jeg vil godt opholde mig yderligere ved